

Regeringen har, og at der er anvendt al Flid paa at gennemtænke det saaledes, at det maatte kunne gøre det af for en Kommission.

Men der er ogsaa en anden Ting, som gør det ganske ejendommeligt nu at henviser Sagen til en Kommission, det er dette Spørgsmaal: Hvorledes skulde denne Kommission sammensættes? Naar man ser paa de Bilag, som følger med Betænkningen, vil man se, at der er jo forskellige Industriforeninger, og jeg tror en 5—6 Grundejerforeninger og flere, som gør deres Henstillinger angaaende denne Sag. Er det Meningen, at vi skal tilkalde de Folk? Er det Meningen, at Kommissionen skal sammensættes bl. a. fra disse Foreninger? Er det Meningen, at det særlig skal være juridisk eller kirkelig eller anden Assistance, som gøres nødvendig? Jeg ser det ikke. Skal der laves en Forfatning, skal der gives et Udkast til en Forfatning, som skal kunne bruges, forekommer det mig dog, det maa være fra de Faktorer, som skal bruge denne Forfatning, altsaa de politiske Partier, der findes i Rigsdagens to Ting og derigennem selv Rigsdagen. Og naar vi ser saaledes paa Sagen, forekommer det mig, at saa har man kun een Kommission, som er det fuldgyldige Udtryk for Sagkundskaben her, og som har Magt og Evne til at gennemføre det, det er Rigsdagens Fællesudvalg. Kan det ikke enes, ja, saa maa Landets Vælgere afgøre Sagen, saa maa de skille Træten. Det forekommer mig, at det er den konstitutionelle Vej, og anden Vej har vi jo ikke. Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at han vilde finde det rigtigt, hvis Dagsordenen blev vedtaget, først at appellere til Folketingets Vælgere ved det forestaaende Valg. Det forekommer mig, at ser man ret paa denne Sag, maa man sige, at det er dette Ting, dette Tings Flertal her, der savner Villie — Evne tør man jo ikke sige — til at gennemføre denne Sag, og derfor forekommer det mig, at det vilde være det retteste og rigtigste, at dette Tings Vælgere blev spurgt saa snart som muligt. Jeg vilde synes, at det skulde have været gjort allerede for længe siden, thi man har i Maaneder kunnet se, hvor det bar hen, man har igennem Maaneder kunnet se, at det løb ud i Sandet, at Sagen skulde trækkes ud til det sidste og saa ende paa en eller anden Maade, som det nu for Eksempel er foreslaaet. Det har man kunnet se, og det vilde, forekommer det mig, have været fuldt forsværligt, den Gang dette Forslag var frem-

kommet i fast Form fra de konservative Partiers Side, da at raadspørge dette Tings Vælgere, grundet paa, at Forskellen imellem de to Forslag, som nu laa paa Udvalgets Bord, var saa stor, at man kunde se, at der ikke kunde blive nogen Overensstemmelse.

Hvad er nu det, som er sket med det Forslag, som er fremlagt? Der bliver sagt, at det er en fremstrakt Haand, og at man havde tænkt sig det som Grundlag, men det er dog i Virkeligheden saaledes, at naar man søger at ændre dette Tings Sammensætning, er det, fordi Tiden er blevet en anden end den Gang, dets nuværende Sammensætning blev skabt, og Tiden er blevet en anden i den Retning, at man kræver mere Frisind ind i Valget og Sammensætningen af dette Ting. Hvis det skulde være en fremstrakt Haand fra den Side, maatte der altsaa være mere Frisind, mere Fremskridt i det Forslag, som ligger paa Tingets Bord, men det kan jeg give den højtærede Konseilspræsident Medhold i, at det er saa langt fra. For blot at nævne et enkelt Eksempel: Man vil se, at man ganske vist tager Enkeltmandsprivilegierne bort, men man lægger Privilegierne ud paa større Vidder, man fastholder, at det er Pengene, som ligger til Grund, og Pengene kan afløses af en Eksamen; har man Eksamen, eller har man Penge, en af de to Ting, kan man blive Vælger til den ene Halvdel af dette Tings Medlemmer, ellers ikke. Og ved at sætte Aldersgrænsen op til 40 Aar berøver man pludselig alle dem mellem 30 og 40 Aar, der hidindtil har haft Valgret, Retten til at vælge Valgmænd, som igen vælger den ene Halvdel. Jeg synes ikke, at der ligger nogen fremstrakt Haand her, og den Forbedring, her er Tale om, synes ikke at gaa i frisindet Retning ifølge min Opfattelse.

Jeg kunde ønske, at vi fik Betænkningen og Ændringsforslagene til Drøftelse her i Tinget, jeg synes, at Folket har Krav paa at høre, hvad Landstinget mener, i den Retning kan jeg ganske slutte mig til den ærede sidste Taler (Brandes). Folket har Krav paa at vide, hvad Landstinget egentlig mener, endnu ved man det ikke. Som jeg udtalte, er straks fra Begyndelsen af al Diskussion paa en kunstig Maade blevet afskaaret, først, fordi man ikke kunde diskutere Avisartikler, og dernæst nu paa Grund af en Dagsorden, som man skal holde sig til, men i denne store Sag har Folket virkelig Krav paa at faa vide, hvorledes de enkelte Repræsentanter ser paa den